

som yder dyrkerne lave lønninger og ikke giver dem nogen andel i ledelsen, . . . og i det hele utilfredsstillende incitamenter til en stigende og vedvarende landbrugsproduktion". (Se United Nations: *Land Reform: Defects in Agrarian Structure as Obstacles to Economic Development* (New York, 1951)).

3. Landboreformer er derfor nødvendige for udviklingen af en landbrugsstruktur, der fremmer produktionen af flere levnedsmidler og tekstilvarer for at give føde og klæder til den hurtigt voksende befolkning, for at skaffe industrien andre råmaterialer og for at gøre det muligt for landbruget at yde et passende bidrag til den økonomiske og sociale udvikling samtidig med en højnelse af levestandarden på landet. For at nå disse mål må landboreformer føre til afskaffelse af social uretfærdighed og økonomisk ineffektivitet, afskaffelse af de sidste rester af feudalsystemet og af det ene menneskes udnyttelse af det andet samt en forkert anvendelse af jorden.

4. Der findes ingen enkelt metode til gennemførelse af landboreformer, som kan anvendes overalt. Der må ved fastlæggelsen af landboreformernes mål og af de foranstaltninger, der må gennemføres for at nå disse mål, samt ved fastsættelsen af deres rækkefølge tages hensyn til de i de enkelte lande herskende fysiske, økonomiske, sociale, kulturelle og politiske forhold samt til, i hvilket omfang de bestående besiddelsesordninger yder de pågældende arbejdere en tilstrækkelig social beskyttelse og muliggør et effektivt landbrug.

Landboreformernes mål (med særligt henblik på sociale og beskæftigelsesmæssige mål).

5. De enkelte lande bør søge at gennemføre ændringer i jordbesiddelsen og hermed forbundne institutioner og strukturer, der, især for så vidt angår deres sociale og beskæftigelsesmæssige aspekter, tager sigte på følgende forhold, hvis relative vigtighed beror på forholdene i de enkelte lande:

- a) fremme af den videst mulige adgang til jord gennem egnede og progressive jordbesiddelsesordninger, som yder økonomisk og beskæftigelsesmæssig tryghed samt muligheder og incitamenter for landbrugernes økonomiske og sociale fremgang;
- b) ophævelse af store uligheder i indtægtsfordelingen, i ejendomsretten til jord og i socialpolitisk status;
- c) sikring af, at landbrugene er tilstrækkeligt store til en effektiv landbrugsdrift, til opnåelse af tilstrækkelige indtægter og til fuld udnyttelse af arbejdskraftens og driftsbestyrernes evner;

- d) tilskyndelse til en forøget landbrugsproduktion og en forbedring af landbrugsmetoder samt sikring af, at en rimelig andel af de deraf flydende goder kommer landbrugerne tilgode;
- e) tilskyndelse til fuld udvikling af landbrugernes evner og til en erkendelse af, at landbrugsdrift er et erhverv, der kræver faglært arbejdskraft, og at landbrugsarbejde bør respekteres;
- f) tilvejebringelse af tilstrækkelig beskæftigelse samt indtægts- og leveforhold for alle kategorier af landbrugere;
- g) fremme af en mere fuldstændig og effektiv udnyttelse af de menneskelige ressourcer på landet, både i og uden for landbruget;
- h) oprettelse af et egnet organ til fremme af den almindelige udvikling på landet, både i og uden for landbruget;
- i) foranstaltninger, der gør det muligt for erhvervslivet på landet at yde det størst mulige bidrag til den almindelige økonomiske og sociale udvikling, samtidig med at staten fuldtud deltager i denne udvikling, samt fremme af naturalsektorens inddragelse i vareudvekslingsøkonomien.

Foranstaltninger til opnåelse af disse mål.

6. Ved vedtagelsen af foranstaltninger med disse mål for øje bør der i særlig grad, i overensstemmelse med de prioriteter, der skal fastsættes af de enkelte lande på baggrund af deres specielle forhold, tages hensyn til de i det følgende omhandlede foranstaltninger, som hovedsagelig vedrører de sociale og beskæftigelsesmæssige aspekter af landboreformer.

7. En ligelig fordeling af ejendomsretten til jord — og eventuelt af rettigheder til vand — bør fremmes. For så vidt angår jorden, kan dette opnås f. eks. ved fastsættelse af en maksimumsgrænse for privat ejendomsret til jord, erhvervelse i henhold til sådanne finansielle ordninger, som måtte blive tilvejebragt ved national lovgivning, af jord ud over denne maksimumsgrænse og af brug, som ikke opfylder et socialt formål, samt indførelse af en skattepolitik, der lægger en bremse på privat eje af urimeligt store brug.

8. Hvor vandressourcerne er meget begrænsede, bør en kontrol med og bevarelse af dem anerkendes som en vigtig statsopgave. Det bør være et grundlæggende princip i en almindelig national vandpolitik, at regeringen fastsætter udviklingen og benyttelsen af vand i det fornødne omfang. Vandressourcer bør ikke være nogen enkeltpersons private ejendom til fri og ubegrænset udnyttelse, men bør betragtes som hørende til de nationale ressourcer, der skal anvendes i samfundets interesse.